

је потребно чудити се, што у земљи око нас као раније не теку мед и млеко? Чуђења је достојно само дуготрпљење Божије, који одуговлачи са спуштањем Своје деснице на нас.

Сећамо ли се ми, од какве нас је страшне невоље избавила милост Божија? Поколења синова и кћери народа нашег су силазили у ад на вечна мучења, проказа безбожности је разједала саму душу народну. Наше отачаство је било одбачено из заједнице са Небеским Оцем и светим Његовим, лишено историје и памћења о прошлој благочестивости, покривено ранама и гнојем лажљивих учења. Сада нам је дарована могућност избављања од духовно-моралне кварежи. Отворени су храмови, чује се проповед речи Божије, нема препрека за просвећивање народа светлошћу Христовом и за васпитавање деце у светој вери. Пред нама је отворен пут спасења, али да ли се често из наших срца излива славословље Господу Милостивоме?

Девет незхавалних губаваца, добивши исцељење, одмах су заборавили на Исцелитеља и тиме учинили себе туђим Господу. Ови неразумни људи су заменили привремену болест за вечни недуг, бесконачна страдања. Управо тако и ми понекад мислимо и сећамо се Бога само у време невоља и жалости, а у радости заборавамо на Творца. Хришћани би требало да се обраћају Господу не за избављење од пролазних невоља и брига, већ за исцељење болезања душе – оних недуга, који могу заувек погубити човека.

„Чак и ако би се током читавог живота морало страдати, и то је ништа насупрот вечности, а ти још имаш и тренутке утехе. Не гледај на садашње, него на оно што се припрема за тебе у будућности, и брине се око тога да учиниш себе достојним ње, и тада горчине нећеш ни примећивати. Све оне ће бити прогутане надом на вечне утехе, а захвалност неће престајати на твојим устима“, - каже свети Теофан Затворник.

Љубљена у Господу браћо и сестре! Помислимо на љубав Божију и на то, да је никаква сила не може победити. Није случајно рекао Апостол: Ко ће нас раставити од љубави Христове (Рим. 8, 39). Већ у овом свету темељ спокојног и светлог живота не представљају пропадљиво богатство и телесно здравље, већ богатство и здравље душе. Ако нас Господ удостоји достизања очишћења душа наших, овом великом добру ће се додати и земаљски успех.

Ако се ми будемо достојно подвизавали на путу благочешћа, онда ће нам сваки тренутак живота бити извор радости и славословља Господу, јер ће нам Отац Небески даровати још времена за усавршавање наше грешне природе и стицање вечног спасења. Тада ће нам у свим искушењима и невољама постати разумљив и близак завет светог Апостола Павла: Радуйте се свагда, молите се без престанка, на свему захваљујте, јер је ово воља Божија за вас у Христу Исусу (1 Сол. 5, 16-18). Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ДВАДЕСЕТ ДЕВЕТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

Лк. 17, 12 - 19, зач. 85;

Кол. 3. 12 - 16; зач. 258.

св. Амвросије Милански, преп. Григорије Горњачки
преп. Нил Столобенски, св. муч. Атинодор

архимандрит Нифонт (Луценко) НА ПРИЧУ О ДЕСЕТ ГУБАВАЦА

У име Оца и Сина и Светога Духа! Драга браћо и сестре! Колико је радости и колико живе благодарности у Христу! Када читамо Јеванђеље, на свакој страници, у сваком стиху видимо, како се излива на наш грешни хладни измучени свет Божија љубав, Божија милост. Нема такве невоље, од које Спаситељ не би избавио човека, који Му се обраћа. По свесилној речи Исуса Христа прогледали су слепи, устајали на ноге парализовани, васкрсавали мртви. Вест о Његовим чудима је будила наду у срцима очајника, и они су журили тамо, где је странствовао Син Човечији, да би повратили себи радост живота. Тако је било и са десеторицом огубаних људи, који су стајали на ивици пута, којим је ишао Господ, и издалека викали: Исусе, Учитељу, помилуј нас! (Лк. 17, 13).

Огубани (прокажени) су могли вапити за милост само издалека, јер њима није било дозвољено да се приближавају здравим људима. Проказа (губа, лепра) – страшна

болест, поражени њоме човек започиње да трули заживо, годинама или деценијама се претварајући у полураспаднути леш, у коме само још тиња свест. Двоструко је ужасно, што је огубани лишен наде на милосрђе друштва (заједнице) – на то, да ће брижне руке повити његове ране и да ће га његови пријатељи и блиски тешити у његовим страдањима. Свеопшти страх пред овом овом заразном болешћу је толико велики, да је потребно да се јави само прва крастица губе на људском телу, па да заједница прогна таквог болесника из своје средине, и он постаје одбачен. Стари Завет је прописивао: „Губавац на коме је та болест, нека иде у хаљинама раздријетим и гологлав, и уста нек застрје, и нека виче: нечист, нечист!“ И док год је ова болест на њему, он мора живети изловано: иза окола нек му буде стан (Лев. 13, 45-46). У средњем веку огубани су морали живети на пустим местима и одевати се у посебне широке огртаче

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

са привезаним звончићима на њима, да би њихово одзвањање застрашивало људе, који би се случајно нашли у њиховој близини. А у најновија времена оболели од губе (лепре) слали су се у специјална места – лепрозорије, изоловане од околног света.

Десет оваквих одбачених

Господ те спасава, али не индивидуално, издвојено, одвојено од других. Ниси ти жив на гробљу или у мртвачници, нити си спасени дављеник из рушевина погибли. То не би био дар живота, већ осуда на смрт.

Господ васкрсава и спадсава човека, јер васкрсавајући, Он саваскрсава васељену и све људско. „И ниједног мртвог у гробу“. Све се испуњава радношћу и животом: „Небо и земља и преисподња“. Сав спасени свет надовезује се и на неки начин постаје тело човеково.

архимандрит Василије Ивиронски

несрећника су стали пред Спаситеља са молбом за помиловање, и Он се сажалио над њима. Исус им је рекао: „Идите и покажите се свештеницима“ (Лк. 17, 14), јер су по закону служитељи храма морали потврдити, да су се огубани исцелили, пре него што се буду поново придружили заједници осталих људи. Повиновавши се речи Учитеља, огубани су се упутили да траже свештенике. И само што су пошли, одједном су приметили, да на њиховим телима нема страшних рана и красти, губа их је оставила, тако да они више нису били одбачени, већ нормални здрави људи. Свет са својим разноврсним задовољствима је опет био отворен за њих. И ево девет бивших губаваца су се са пованица ликованја устремили напред – у овај свет, да уживају у његовим добрима. А десети се вратио назад, тамо, где су се на-

зирале фигуре Спаситеља и Његових сапутника.

Они који су журили да се радују животу били су Јудејци – „синови Завета“, за којих је захвалност Творцу била дуг. А онај који се вратио био је Самарјанин, и за овог човека је благодарност била потреба срца.

Он се вратио, прослављајући Бога, и са захвалношћу је пао ничице пред Његовим ногама (Лк. 17, 15 – 16). И тада је Исус рекао: Зар се не очистише десеторица? А гдје су деветорица? (Лк. 17, 17).

Девет незахвалних Јудејаца су се очистили само од спољних рана и красти, али је проказа греха наставила да разједа њихову душу. Велико добротинство Божије – даровано им исцељење – није их могло избавити од душе-разједајуће болезање. Сматрајући се срећнима, они су се устремили да „задобију читав свет“, али су постали несрећнији од било кога одбаченика, јер су у ствари хитали да погубе своје душе, журили су ка вечној смрти. Истински срећним од исцељених је био само захвални Самарјанин, јер је само он од њих десеторице чуо од Господа: „Вјера твоја спасла те је“ (Лк. 17,

19).

Незахвалност је једна од рђавих човекових особина и узрок његовог пада. Прве људе, Адама и Еву, извео је Свевишњи из непостојања и даровао им блаженство у рају, али осећање благодарности Небеском Оцу није задржало наше прародитеље од нарушавања Божанске забране, и они су, подавши се ђаволој саблазни, окусили грех и смрт. Вапијућом незавлааношћу се одликовао облагодаћени од Бога израиљски народ. Када је Господ ослободио Јевреје из египатског ропства, ови људи нису започели

Најзад већ у предверју обећане земље овај народ се није поклатио Богу, Који их је извео из египатске земље, већ златном телету, учинивши га својим богом (Изл. 32, 8). Тада се препунила чаша дуготрпељивости Божије, и Сведржитељ је био готов да истреби одступнике – али је само заступништво праведног Мојсија спасло народ. Међутим, морало је да изумре у потпуности ово поколење, пре него што њихови синови и кћери ступе у земљу обећану.

А данас, да ли ми савремени хришћани, не подсећамо својом

Цело Свето Писмо говори о поверењу и о љубави Светога Тројичнога Бога према човеку. Немојмо да заборавимо да је наш Господ знао да ће да га разапну, предао је себе и ми смо Га распели, али Његов крст је постао Живот и Васкрсење. Ми смо једина религија у свету која верује у Бога распетог и само то показује колико је поверење имао у нас и колико нас је волео Свети Бог. Постоји јако много места у Светоме Писму. Једном су иронично питали једног древног хришћанина: "Верујете ли у Бога распетог?" Он је одговорио: "Да, верујемо у Онога Који је разапео грех ради нашега спасења".

архимандрит Георгије Кансанис

да узносе ка небу молитве благодарена, већ хулу и ропот. Праведни Мојсије, који их је предводио, стално је слушао једно исто: „Зашто си нас извео из Египта?“ (Изл. 14, 11; 15, 24; 16, 3). Израиљци нису хтели да подносе никаква искушења на путу у обећану им од Бога земљу, где су текли мед и млеко (Изл. 3, 17). Не ценивши велики дар слободе, они су заборавили на тешки рад у изградњи пирамида, на бич надзорника, него су се само сећали, како су у Египту седели код казана с месом (Изл. 16, 3).

незахвалношћу на древне Јудејце? Земљи је јављено велико чудо Божије – као из египатског ропства, испод јарма тоталитарног режима извео нас је Сведобри Господ – и шта се догодило? Је ли заблагодарио Богу ослобођени народ? Људи су се у своме мноштву поклонили западном „златном телету“, које их је тобоже „извело из Египта“. А сада, утучени сиромаштвом и инфлацијом, многи се са жаљењем сећају, како су у временима умртвљујућег застоја „седели пред котлова с месом“. Онда, да ли